וֹפֵינ ה וש"כן

מכלל דתנא קמא סבר 6 ניתן לחזרת

עמידת ב"ד א"ר יוסף במלוה על פה גובה

מן היורשין קמיפלני תנא קמא סבר *מלוה

מכל' שננות כלי"ב:

סנסדרין הנ"ד: עז ו מיי פיא מה

סמג משין נו סוש"ם תו"מ

מסשנות וכמ"מ

ג מיי' פייב מה סגהדרין הל"ד :

ר מייי פיד מסלי מאכלות אסורור

יחלות כלי"ג ועי

שבת הלפ"ו מושיע

גליון הש"ם

כו עיה תוס'ד'ה מעוכרת:

כדמוכח בנימין בפ' כל הנת החו

כרקום וספינה המסורפת בים והיוצא לידוו וכו'

על המשבר

חיים וכו' לי נפליג

ביתיבי בור ברה"ר. לרבה פריך דאמר לעיל מלוה הכתובה עב ג מיי פיינ מהלי בתורה לאו ככתובה בשטר דמיא וכן מז] העתיק ר"ת עג ב מי והרגו. השור הרג את החופר: פטור. בעל השור: מייבין לשלם. בספרו ומלי נמי לתפרך לרב יוסף דהא סבר נמי שיעבודא לאו

בדין. לאו משום קושיא דרבה משני רב הכי שהרי רבה שנים רבות אחר סלכם כב: עו ה מיי' פייב מכל' רב היה אלא משום דפרכינן ליה מיניה בפרק גט פשוט (ב"ב דף קעה:) דאמר התם דמטה על פה איט גובה מן היורשין ולנפשיה משני :

ירתבר דייני אפומא דבירא . ס" רש סשף ס: ערו : מיי' פ"ב מסג'י ומ"מ אילטריך למימר מת וקברו דם"ד דבעינן יבא בעל השור ויעמוד על שורו (סנהדרין דף ים.) או׳ה סי׳ שלססי׳ ה:

קמ"ל דשפיר עמד עליה: ביורך עליו מדם חטאתו ומדם השמו דאין חטאת [ואשם] קריבה למחר מיחחו אבל עולחו קריבה : רשבה על המשבר קריבה : כו' . פרש"י קודם שנגמר דינה וליחא דאיולא ליהרג קאי וכל היולא ליהרג לאחר גמר דין כדמשמע בכל הנהו דמדכר לעיל במחני' בשמעתין וכן משמע בפ' כל הגט (ניסין דף כח:) דמדבר ביולא לידון ויולא ליהרג והייט טעמא דרישא דאין ממתינין כית משם שיטי הדין תכל קודם גמר דין ליכת משום עיטי הדין (*כלל) כדמשמע פרק אחד דיני ממוטת (סנסדרין דף פינוי הדין כלל כד כו' ליק לה.) דליכא עיטי הדין אלא לאחר גמר דין מדקאמר היכי ליעביד לדייניה במעלי שבתח ולגמר דיניה בשבתא וליקטליה בחד בשבתא נמלא אתה מענה את דיט וכו' ליגמר נמ' והילכתא דייתכי . כשין זה נבית ד' ע עיב והלכתא בכפות : מתני'

דיניה בחד בשבתא קא מנשו לטעמייהו ולעיטי לא חיישיכן : הדרן עלך הכל מעריכין

על פה גובה מן היורשין ור"ש בן אלעזר סבר אינו גובה מן היורשין רבה אמר דכ"ע מלוה על פה אינו נובה מן היורשין והכא *במלוה הבתובה בתורה כ ככתובה בשמר קמיפלגי תנא קמא סבר ככתובה בשטר דמיא ור' שמעון בן אלעזר סבר לאו ככתובה בשמר דמיא מיתיבי *החופר בור ברשות הרבים ונפל עליו שור והרגו פמור ולא עוד אלא שאםמת השור יורשי בעל הבור חייבין לשלם דמי שור לבעליו א"ר אילא אמר רב כשעמד בדין והא הרגו קתני אמר רב אדא בר אהבה כשעשאו מריפה והאמר רב נחמן תני ¹ *חגא מת וקברו "והילכתא דייתבי דייני אפומא דבירא תנו רבנן היוצא ליהרג מזין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו חטא באותה שעה אין נזקקין לו מאי מעמא א"ר יוסף מפני שאין מענין את דינו א"ל אביי אי הכי אפילו רישא נמי כגון שהיה זכחו זבוח באותה שעה אבל אין זבתו זבוח זו מאי לא אדתני חמא באותה שעה אין נזקקין לו ליפלוג וליתני כדידה בד"א שהיה זבח זכוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח לא ה"נ קאמר בר"א ישהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח נעשה כמי שחמא באותה שעה ואין נזקקין לו: בותני' האשה שיצאה ליהרג "אין

ממתינין לה עד שתלד 🗈 האשה שישבה על המשבר ממתינין לה עד שתלד האשה שנהרגה נהנין בשערה "בהמה שנהרגה אמורה בהגאה : גבו" פשימא לנס: **גבו' לרכום אם סולד**. ממתגופה היא איצמריך ס"ד אמינא הואיל וכתיב "כאשר ישית עליו בעל האשה קס"ד משניהס יליף מדה"ל למילה^{5 למ} ממונא דבעל הוא ולא ליפסדיה מיניה קמ"ל *ואימא ה"נ אמר רבי אבהי נייסאמר רבי יוחנן אמר קרא °ומתו גם שניהם לרבות את הוולד והאי מיבעי ליה וו *עד שיהו שניהן שוין דברי רבי יאשיה כי קאמרת מגם: ישבה על תחולה כדי שלא תבא לידי ניוול למימרא דהיא קרמה, ומתה ברישא והא נפחק: ג) תנית תג תנא עובר לא דהוא מיית ברישא ואין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחין (חינת האשה ואות ש' מן האב 🗈 הני מילי לגבי מיתה איידי דוולד זומרא חיותיה עיילא מיפה דמלאך המות ומחתך 0) להו לסימנין אבל נהרגה היא מתה ברישא והא הוה נהייה דאיימא ליהר עובדא ופרכים עד הלת פרכוסי י) *) מידי דהוי אזנב הלמאה דמפרכסת א"ר היינ אחר נפר דין נחמן אמר שמואל האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת מביאין יהן ומקרעים את כריסה ומוציאין את הוולד פשימא מאי עביד

") [ב"ב קמב: כדה מד: חולין כח.] מחתך בד רב יוסף במלוה אם מהה בו ביום ואבי' הוא מה בו ביום נוחל נכסי אמו ומנחילן מכחו לאחיו מאביו שאיכן בני אמו דאי לאו הוא הוא ירחי לה קרוביה וספינה שאבדה בים ולא אמרי׳ נפל הוא ואיט בן נחלה : אבל שובר. אם מתה מעוברת לא ירתי לה קרובי העובר דהוא מת ברישא ידן: ומשני ה"מ. דהוא הלפאה . אם חיתכין אותה מפרכסת ההתיכה ואט"פ שאין בה חיות : ומקרפין אם כריסה . דדמנין דמיקרי דהיא מייתא ברישא : מחתך

קל המשבר בין קודם בין ומחתור בין שניהם אית לן לאיקמי בננסר דינה למיתה דקודה כפר דין וכך לאחר נכד בין דין בין מדים הבעל כיון דאשה בין למדים בין בין למדים בין היון למה נפסיד ממון הבעל כיון דאשה בין המשום (האסי") הבי כיון דעוקר ממסה ליון אירי (משמם) (האסי") הבי כיון דעוקר מסתני "ראה'ות ומייתי לה בפ' כן סרר ומורה משה המקשה לולד מהתכין עובר שבמעיה ומוצאון אותו אבר אבר מפני שחייה קודמון לחיוו יצא ראשו הותר להרנו היל הלועלים מתר להרנו ואד מסתני לה משם ממונא דבעל כ) אי לא קרא דומדע גם שניהם ומיות קשה כיון במותר להרנו אים מחללין על או את השבת בראסרי במסתנין אסר רבא לא נצוכא כי חלכך נראה החשיב כפון מיקית ומשור (האל) אמלי כן בריואה ובין מור הובין משרי בנוסם לרי כן בריואה בבין מור הובין משרי בנוסם לרי כן בריואה בבין מור הובין משרי בנוסם לרי כן בריואה בבין על וו את השבת עכל הראש" ו"ל ובתים": 1] עד בבין מור הובורה בראסר ביונות הליו ליון אות השבת עכל הראש" ו"ל ובתים": 1] עד שיוצ שנים שנים שנים אות אות סבור מאורה בראסר ביונות הליו

לחזרם שמידם ב"ד . שאין אתה יכול להחזירו לב"ד ולעמוד בדין על מה שחבל שאין מענין את דינו: מכלל דפ"ק סבר כו' . בתמיה: אלמא מליה הכסובה בתורה ככסובה בשפר דמיא וקשיא למאן דאוקי דאורייחא אלא יז) פירש דבריו יותר: אכזר רב אילא א"ר כשעמד פלוגתייהו דרבי יוסי ות"ק דמתני תורה אור

באם הזיק דא"כ קשיא סתמא אסתמא ואיכא דמותיב הך תיובתא לר"ש בן אלעזר אבל פליאה בעיני היאך יכול להקשות הא ר"ש תנא הוח ופליג: בשעמד כדין. קודם שמת וחייבות לשלם לפיכך גובה מן כמלוה בשטר : וכא תני תגא מת וקברו . השור בבור כגון שהפיל עמו מוליא יכן ואפ"ה חייבין יורשין : וסילכסה . הא דקתני יורשין חייבין כגון דייתבי דייני אפומא דבירא וחייבוהו מיד לשלם : מזין עליו . זורקין בשבילו דם חטאתו ואשמו ולא הויא כחטאת שמתו בעליה כל זמן שלא נהרג: מעא בשונג באומה שעם . שיצא ליהרג כגון שראה בה סנירסת תנא] חלב וכסבור שומן הוא ואכלו : פין נוקקין לו . שיפרים קרבן ליקרב : מפני שחין מענין חם דינו . שימתיט מלהורגו עד שישחטו הזכח ויזרק הדם שעיטי הדין הוא : רישא נמי דקתני כשחטא קודם לכן חזין עליו הרי ממחינים לו עד שישחט וחרק: בותבר אין ממחינין לה עד שמלד . אלא הורגין ולדה עמה דחד נופח הוח: ישבה על המשבר. קודם שכנמר דינה : ממסינין לה עד שסלד . דכיון דעקר וגע ממקומו גופה אחרינה הוה : נסנין בשערה . ובגת' מפרש שעמא : אפורה בסנאה. כדקי"ל (פסחים דף כב:) ובעל השור נקי כאדם שאומר לחבירו ילא פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהן הגאה של ומתו ואכא ידעכא דאין ומתו פחות, משנים (א) שניהם . מיותר לדרשה: כב

שניהן שוין . הנואף והנואפת יהו בני עונשין אבל אם היתה היא קטנה והוא גדול או הוא קטן דלאו כר עונשין והיא גדולה ובת עונשין אין כיב קחב. מה חד. הגדול נהרג : ומשני אנו מגם ילפיכן : יגן לידי ניוול . שאם יהא חיות בולד ילא לאחר מיתת אמו וכיוול הוא : נוחל . אם נפלה לו ירושה בו ביום ובו ביום מת מנחילה לקרוביו מאביו : ואמר רב ששם . האי נוחל ומנחיל ליכא לאוקומי אין מענין את דינו בנכסי אביו דח"נ לא אתיליד איהו הוו ירתי קרוביו נכסי אביו היכא

דחין בנים: אלא נוחל בנכסי אמו .

י לעסוד בדין לעולם לאו ככתובה בשפר והבא אמאי יורשק חייבין כנודה באותה אופה תקברו דאי אמשר.
' לעסוד בדין לעולם לאו ככתובה בשפר והבא אמאי יורשק חייבין כנוך הייביר בייני צופשה דריי אדומישה דריי שומישה בעד היינו מיון עליו מדם מאתו קדה שיחרנ כדי שיחרנ בדי שוצא להרנ על נקקין לו שימישה אין נקקין לו שימישה בשורה באותה שמה שיוצא ליהרנ אין נקקין לו לעכבו עד שיפרשה באותה שמה שיוצא ליהרנ אין נקקין לו לעכבו עד שיפרשה באותה מאותו באותה שמה שיוצא ליהרנ אין נקקין לו לעכבו עד שיפרשה באותה מאותו באותה מעוברת היוצאה ליהרנ אין מסתינין האותה עם ולדה דעובר בנופה הוא : מסתנא דבעל הוא . הוולדות]: עד שירו שניתן "ה עד שתלה לאו מסיית אותה עם ולדה דעובר בנופה הוא : מסתנא דבעל הוא . הוולדות]: עד שירו שניתן

שי בעל הבור חייבין שלם וקשיא למוד כלות בתובה באורייתא לאו ככתובה בשפר דפיא: [אפר ר' אילא. לעולם לאו ככתובה בשפר דפיא אלא פשום יני חייבין יודשין בשעמד בעל הבור לביל יטא - | (אמרי א אי לעלים לאו נטונהי בעם וומא אא משט ייבין דלא הזה ליה שהות לטיקם בדין : שעשאו . שור לנעל הבור מרפה וקם בדין והדר מית : ורא תני רב "א וקברו . שקברו שור בנפילתו לבעל הבור שהפיל עליו אדמה ומתו שניהם באותה אדמה ונקברו דאי אפשר.

(לפיל ה וש"ל) היורשין דכיון דדינו חרוך לשלם ה"ל

[כ"כ קעה:]

בתת הב"ח ש" דים לרטת פחות משנים ופריך : הייבם כפיל וסדים:

ובין י. סנהדרין פו:]

יבינו גרשום שננסר דינו